

Oglinda mea

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

„Bărbatul fără femeie este ca oglinda în care nimeni nu privește. Femeia fără bărbat este imaginea care nu-și găsește oglinda.” Kazimierz Matan

- Sunt eu, iubire, vino, să-mi deschizi,
Am înghețat de-atâta așteptare
Pe pragul unei veri ce s-a sfârșit
La fel de brusc. E pură întâmplare

Că bat la ușa toamnelor de-acum...
Sunt eu, întârziata ta nebună,
Cu pașii-nsângerați de-atâta drum,
Sunt prima pământeană de pe Lună.

Nu-ți fie teamă, știu c-am absentat,
Dar vin ca să rămân... Te rog, deschide!
Tu ești oglinda-n care-o să m-ascund
De mine, ca un vers între selide.

- Sunt eu, iubire, vreau să descifrez
Mesajul tău și-al trupului subțire,
Întârziind letal pe un reper
Să las ființa ta să mă inspire,

Când gust din mustul strugurilor copti...
Ce dacă toamna bântuie pe stradă?
Voi preschimba și zilele în nopți
Și tot aici vei fi. Prima zăpadă

Te va găsi cu mine prin povești,
Lunatico, de vrei îți sunt oglindă
Să îți arăt cât de frumoasă ești
Și dulce ca refrenul din colindă.

Liliana Trif & Ioan Grigoraș